

ת"פ 27219/08/15 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת ראשון לציון נגד מעתצם חדיראת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 27219-08-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת ראשון לציון נ' חדיראת(עציר)
תיק חיצוני: 328629/2015

בפני	כבוד השופטת שרית זמיר
מאשימה	משטרת ישראל תביעות- שלוחת ראשון לציון
נגד	
נאשמים	מעתצם חדיראת (עציר)

החלטה

בעתירה לגילוי ראיה חסויה

לפי סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971

הרקע העובדתי - כתב האישום וההליכים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים בעבירות של הסגת גבול פלילית, גניבה, התפרצות לבית מגורים, החזקת רכוש חשוד כגנוב, התחזות כאדם אחר ושהייה בלתי חוקית.

על-פי עובדות האישום הראשון בתאריך 25.07.15 בשעות הלילה נכנס הנאשם לחצר בית פרטי ברח' ***** 00 בראשון לציון וגנב מהמקום מכשיר טלפון נייד ושעון יד.

על-פי עובדות האישום השני בתאריך 27.07.15 בסמוך לשעה 03:55 התפרץ הנאשם לבית פרטי ברח' **** 00 בראשון לציון וגנב מהמקום מחשב נייד וטלפון נייד.

על-פי עובדות האישום השלישי בתאריך 28.07.15 בסמוך לשעה 03:00 התפרצו הנאשם ואחר לבית פרטי ברח' ***** 00 בראשון לציון וגנבו מהמקום טלפון נייד, כלי עבודה ומפתחות רכב.

על-פי עובדות האישום הרביעי בתאריך 29.07.15 בסמוך לשעה 15:30, על גבעה בשטח פתוח בסמוך לרח' ***** בראשון לציון, נתפס הנאשם כשברשותו שקית ובה השעון אשר נגנב מהדירה נשוא האישום הראשון, וכן 6 טלפונים ניידים, מהם שלושה שנגנבו מהדירות נשוא אישומים 1-3, ו-3 נוספים החשודים כגנבים.

בנסיבות אלה, עת הבחין הנאשם בשוטרים המגיעים למקום, נכנס לתוך סבך השיחים במקום בניסיון להסתתר, עד אשר נעצר על-ידי השוטרים. לכשנעצר הנאשם הזדהה בפני השוטרים, בכזב, בפרטיו של אחיו.

את כל העבירות המיוחסות לו, כך על-פי כתב האישום, ביצע הנאשם, אשר הינו תושב האזור, עת שהה באופן בלתי חוקי בתחומי מדינת ישראל.

בישיבת יום 10.12.15 הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעבירות של שהייה בלתי חוקית והתחזות כאחר, בנסיבות המפורטות באישום הרביעי. הנאשם כפר מכל וכל, בכל שאר האישומים והעבירות וטען כי אין לו כל קשר לאיזה מן ההתפרצויות ו/או לרכוש שעל-פי הטענה נתפס בסמוך למקום בו נתפס הנאשם.

משכך נקבע התיק לשמיעת ראיות.

בישיבת יום 25.01.16 ובתום פרשת התביעה הכריזה המאשימה "אלו עדיו".

ביום 28.01.16 ועוד טרם נשמעה פרשת התביעה, הגישה ההגנה בקשה לגילוי ראיה חסויה לפי סעיף 45 לפקודת הראיות.

דיון בבקשה נקבע ליום 01.02.16.

תעודת החיסיון

אין חולק כי חומר החקירה כולו נמסר לב"כ הנאשם, להוציא מסמכים/פרטים שביחס לתוכנם, מקורם ומועדם הוצאה ביום 30.08.15 תעודה מפורטת בדבר ראיות חסויות מטעמי אינטרס ציבורי חשוב (להלן: "**תעודת החיסיון**") חתומה בידי השר לבטחון פנים.

תעודת החיסיון חוסה כל מידע שיש בו כדי לגלות זהות האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדו"ח ידיעה מס' 15-0356-475, תוכן המידע במלואו, לרבות יום ושעת מסירת המידע (להלן: "**הידיעה**").

בנוסף חוסה תעודת החיסיון פרטים מתוך דוחות הפעולה של השוטרים שנטלו חלק בפעילות הקשורה במעצרו של הנאשם ביום 29.07.15.

בהקשר זה יצוין כי הפרטים החסויים בדו"חות הפעולה הינם כאלה הנוגעים לתוכנה ומועדה של הידיעה ונובעים ממנה.

עוד חוסה התעודה כל פרט או מידע בדבר שיטות, אמצעים ואופן הביצוע הטכני של החקירה, ובכלל זה, הקלטת השיחות וההסרטים.

כן חוסה התעודה, את המסמך המסומן ת.מ.1, במלואו, שנוגע לשיטות עבודתה של המשטרה בהיבט הביצוע הטכני.

בתעודת החיסיון צוין כי החיסיון נועד למנוע סיכון שלום של בני אדם, למנוע פגיעה בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה ועם גורמי אכיפה שונים, ולמנוע חשיפת שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה באורח שיפגע ביעילות פעילותה.

העתירה לגילוי ראייה חסויה

בבקשתו הכתובה ובטיעונו כפי שנשמעו במהלך הדיון, מיקד ב"כ הנאשם עתירתו באופן שביקש להסיר את החיסיון הגורף שהוטל על הידיעה ואת החיסיון שהוטל על פרטי המידע בדוחות השוטרים.

ב"כ הנאשם ביאר כי אינו מבקש לחשוף את זהות מוסר המידע או כל פרט מזהה לגביו.

לשיטת ההגנה, החיסיון הגורף והמוחלט שמטילה התעודה על הידיעה הוא בעייתי, בלשון המעטה, שכן מהעדר מידע כלשהו לגבי תוכנה ומועדה של הידיעה, שנותרה חסויה במלואה, ואף פרפרזה ממנה לא נמסרה לנאשם, נבצר מידי ההגנה לגבש הגנה ראויה לנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי בכל הנוגע למועד קבלת הידיעה הרי שמועד זה רלוונטי להגנתו של הנאשם, שכן לגרסת הנאשם אינו קשור בכל צורה ודרך שהיא להתפרצויות ואף לא שהה בתחומי העיר ראשון לציון באותם מועדים בהם אירעו ההתפרצויות. משכך, אם אכן יתברר כי המידע ככל שעניינו כנופיי אנשים שפורצת לבתים ומסתתרת בגבעה (כך מניחה ההגנה), נמסר קודם ליום 29.07.15 (הוא מועד מעצרו של הנאשם) הרי יהיה בכך כדי לסייע ולבסס הגנת הנאשם כי נקלע בתמימות למקום בו הוחבא הרכוש שנגנב ע"י אחרים.

חשיפת תוכן המידע ומועדו חיוניים, אם כן, להגנת הנאשם, טען סנגורו לשם הוכחת חפותו ואמיתות טענותיו.

בא-כוח הנאשם הדגיש כי בכל מקרה בשל העובדה כי הידיעה זכתה לחיסיון מלא, הרי שבהעדר פרפרזה למצער, אין להגנה ולו מושג קלוש ביחס למועדה ותוכנה, וממילא היא מתקשה לדעת האם וכיצד תתרום להגנת מרשו, ובכך יש פגיעה מהותית בהגנת הנאשם.

ב"כ הנאשם הוסיף כי השמטת חלקים מדו"חות הפעולה של השוטרים מקשה על היכולת לצייר תמונה ברורה ובהירה בנוגע לאירוע נשוא האישום הרביעי ולנסיבות תפיסתו ומעצרו של הנאשם, שמהווה, הלכה למעשה, בסיס ליתר האישומים שיוחסו לנאשם.

עמדת המאשימה

ב"כ המאשימה הביע התנגדות להסרת החיסיון. בהיבט העקרוני ביסס עמדתו בראש ובראשונה על הטעמים המנויים בתעודת החיסיון שהם לב ליבו של העניין, קרי: הגנה על אינטרס ציבורי חשוב, הגנה על שלומם ובטחונם של מקורות והגנה על יחסי הגומלין שבין הציבור והמשטרה.

לדבריו מתקיימים אינטרסים אלה כולם ביחס לראיות החסויות מושא העתירה.

מן ההיבט המשפטי, טען כי יש לתת את הדעת למבחן שנקבע בפסיקה לצורך הכרעה בשאלת חשיפתה של ראייה חסויה, שהוא מידת החשיבות או החיוניות של הראייה להגנתו של נאשם, ובמילים אחרות: האם קיים בראייה החסויה פוטנציאל לזיכוי, או שמא מעלה הראייה החסויה ספק ביחס לאשמתו, או, למידת מעורבותו של הנאשם באירועים.

ובעניינינו, משעה שגרסת הנאשם, כפי שנמסרה במשטרה עת נחקר תחת אזהרה (ת/3 מיום 30.07.15 ו-ת/4 מיום 3.8.15), הינה כי הוא עובד בעבודות בניין בתחומי מדינת ישראל מזה כ-4 חודשים טרם מעצרו, וכי שהה בפועל בתחומי מדינת ישראל במהלך כל חמשת הימים טרם מעצרו, הרי שאין כל משמעות למועד קבלת הידיעה, שכן הנאשם מודה מפורשות כי שהה בארץ בתקופה בה ארעו ההתפרצויות הגם שמכחיש כל קשר לעיר ראשון לציון ולהתפרצויות. השאלה, אם כן, אם שהה אם לאו בעיר ראשון לציון תוכרע בעיקרה על-פי מידת האמון שיתן בית-המשפט בגרסת הנאשם בענין זה.

משכך אין כל חשיבות לראיות החסויות מבחינת הגנת הנאשם.

ב"כ המאשימה הוסיף כי בנסיבות המקרה והידיעה יש גם בחשיפת התאריך או כל פרט חסוי אחר מתוכה כדי לחשוף את המקור.

בהקשר זה הדגיש את החשיבות שבשמירה על שלומם ובטחונם של מקורות, ומניעת חשיפתם לפגיעה פוטנציאלית בהם ו/או במקורבים אליהם, בשילוב חיוניות השמירה על תפקודה של המשטרה, לרבות האיסוף המודיעיני שהוא בעל תפקיד חשוב בפעילותה השוטפת של המשטרה בחשיפת עבירות.

סוף דבר, הרי שבנסיבות התיק, נוכח חומר החקירה המקיים חזקה תכופה בעניינו של הנאשם וקושר אותו לאשמה המיוחסת לו, ובהינתן הודאת הנאשם כי שהה בארץ במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, ברי כי חשיפת הפרטים לא תועיל לנאשם, ואין בנתונים החסויים פוטנציאל מזכה, אפילו לא כדי העלאת ספק.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים בתאריך 1.02.16, התקיים דיון במעמד צד אחד, בו נכחו ב"כ המאשימה, רכז המודיעין וקצין המודיעין האחראיים לקבלת הידיעה והטיפול בה.

בדיון זה הוצגה בפני הידיעה שסומנה במ/1, וכן דוחות הפעולה במלואם, שסומנו במ/2-במ/6.

נמסרו פרטים והסברים ביחס לידיעה, תוכנה המלא, מועד קבלתה, זהות מוסר הידיעה והקשר בין מוסר הידיעה למקבלתה.

נמסרו לי הסברים ביחס לשאלות ולטענות שהעלה הסנגור, והוסבר מדוע בחשיפת התוכן ו/או המועד בה התקבלה הידיעה, יש במקרה דנן, יש כדי לפגוע באינטרסים ציבוריים חשובים.

גורמי המודיעין הבהירו את עוצמת האינטרס הציבורי שבשמירת החיסיון על זהותם של מקורות והפרטים שנותרו חסויים, וזאת כדי שלא לסכן את שלומם ובטחונם של אנשים וכדי שלא לסכל שיתוף פעולה קיים ועתידי בינם לבין משטרת ישראל.

נערך פרוטוקול שוטף מחוץ לתוכנת "נט-המשפט". הפרוטוקול הופק והוכנס למעטפה סגורה (עליה שמי וחתימתי בצירוף תאריך הדיון). על המעטפה נרשם "סודי", והיא נמסרה לשמירה בכספת בית-המשפט.

במהלך הדיון הסכימו גורמי המודיעין למסור להגנה פרפראזה חלקית של הידיעה בנוסח "ישנם שב"חים המבצעים התפרצויות לבתים בראשון לציון".

הפרפרזה החלקית בנוסחה זה הועברה להגנה באופן מידי, במהלך הדיון במעמד הצדדים.

המסגרת הנורמטיבית

ככלל, אמורה התביעה להציג בפני הנאשם את מכלול הראיות שנאספו לתיק לצורך הגשמת האינטרס של חקר האמת ועשיית צדק עם הנאשם. כלל זה בא לידי ביטוי בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], ולצידו חריגים בדמות חסיונות ואינטרסים מוגנים אחרים.

החיסיון הרלוונטי לענייננו מעוגן בסעיף 45 לפקודת הראיות, שכותרתו "חיסיון לטובת הציבור" הקובע:

אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

המחוקק הסמיק, אפוא, את בית המשפט להיעתר לעתירתו של בעל דין המבקש גילוי ראיה חסויה על-פי דין, אם מצא כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה. משמע: גם אינטרסים חשובים של ביטחון המדינה (לפי סעיף 44 לפקודת הראיות) או ביטחון הציבור (לפי סעיף 45) ייסוגו בפני הערך של חקר האמת ועקרון העל של אי הרשעת חפים מפשע, מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם.

הוראת החוק האמורה והאינטרסים שבבסיסה נבחנו בשורה של פסקי דין אשר יצאו מבית המשפט העליון, ובהם הותוו המבחנים שלאורם אמור בית המשפט להעריך את האינטרסים המנוגדים הפועלים ולאזן ביניהם. הפסיקה המאוזכרת להלן היא הפסיקה המנחה והנהוגת, עליה סמכתי את החלטתי זו: ע"פ 889/96 בענין **מאזריב** (עמ' 439-438);

החלטת הנשיא א' ברק בב"ש 838/84 בעניין **ליבני**; ע"פ 4765/98 בעניין **אבו סעדה**; וכן ע"פ 621/01 **מדינת ישראל נ' חמדאן**; בש"פ 4857/05 **פחימה נ' מדינת ישראל**; בש"פ 1924/93 **גרינברג נ' מדינת ישראל**; בש"פ 120/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל**; בש"פ 6392/97 **בלביסי נ' מדינת ישראל**; בש"פ 9086/01 **רביב נ' מדינת ישראל**; ובש"פ 7200/08 **סעיד נ' מדינת ישראל**.

בהתאם לפסיקה האמורה, תיעשה בחינת העתירה בשני שלבים, כאשר בשלב הראשון בוחן בית המשפט האם חשיפת המסמך החסוי מקימה חשש לפגיעה בעניין ציבורי חשוב, ואיזה הוא החשש. אם נוכח בית-המשפט כי כן, עליו לאזן, בשלב השני, בין האינטרסים המנוגדים הפועלים זה מול זה - מניעת חשיפתן של ראיות או ראיות, שתוצאתה עלולה לפגוע בעניין הציבורי האמור, מצד אחד, כשהכוונה היא לסיכון חיי מקור, או, מקורות, ביטחונם האישי ושלומם, ו/או, פגיעה בשיטות עבודתן של רשויות האכיפה; מן הצד האחר - הצורך הממשי בגילוי האמת בפני ההגנה, וקיום דיון פלילי הוגן וראוי, שבו נשמרת הגנת הנאשם במלואה, ונמנע עיוות דין אפשרי.

במסגרת האיזון המתואר, אמור בית המשפט לבחון מהי החשיבות או החיוניות של הפרטים החסויים להגנת הנאשם, כלומר - האם יש בהם "פוטנציאל מזכה", והאם עשויות הראיות לכשתיחשפנה לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם [ע"פ 889/96 בעניין **מזאריב**, בעמ' 447; דנ"פ 1424/01 **מדינת ישראל נ' חמדאן**; ע"פ 5114/97 **סלימאני נ' מדינת ישראל**]. זאת, בהיקש מהופך ל"פוטנציאל ההרשעה" הנדרש לרף של ראיות לכאורה בהליכי מעצר עד תום ההליכים. ככל שיגבר המשקל היחסי של הפרטים החסויים להגנת הנאשם, כן תגבר הנטייה להורות על חשיפתם אגב הסרת החיסיון.

הבחינה של המשקל היחסי, כאמור, היא מטבע הדברים אינדיבידואלית וספציפית, ומן ההכרח שתיעשה לאור האישומים המיוחסים לנאשם, לאור הראיות שנאספו ולאור יריעת המחלוקת שבין הצדדים, קרי: טענות ההגנה של הנאשם, מקומן של הראיות החסויות וחשיבותן בשים לב לגרסת ההגנה, ובהתחשב בכלל עובדות המקרה. מאליו מובן, כי השאלה אם חיסוי ראיות מסוימות עלול לפגוע בהגנתו של הנאשם ובזכותו למשפט הוגן אינה שאלה תיאורטית. היא אמורה להיבחן על רקע מיקומן של הראיות החסויות במחלוקת שבין הצדדים, וזאת, לאחר שנחשף קו ההגנה של הנאשם לעיני בית המשפט. רק על פי בחינה כוללת כזו ניתן להכריע ולקבוע מה גובר בנסיבות המקרה - האם הצורך במניעת חשיפת הפרטים החסויים, או, הצורך לאפשר לנאשם להתגונן כהלכה (עניין **גרינברג**, עמ' 771).

לסיכום פרק זה יצוין, כי בסופו של יום מכוונים כל המבחנים המנויים בפסיקה והדיבור "איזונים" כדי שיכריע בית-המשפט על-פי אמת מידה עקרונית אחת, והיא: קביעת הנזק שעלול להיגרם להגנתו של הנאשם אם תישארנה הראיות חסויות ולא תיחשפנה בפניו. ההלכה שהשתרשה היא, כי במאבק בין האינטרסים המנוגדים - גובר אינטרס הנאשם למשפט הוגן ולהגנה ראויה. לאמור: אם יסתבר לבית המשפט כי חומר החקירה שגילוייו עלול לפגוע בעניין ציבורי חשוב, ושעל כן ניתן לגביו צו חיסיון, הוא חיוני להגנת הנאשם, ויש בו פוטנציאל ראיתי התומך בגרסתו, או, כזה שעשוי לעורר ספק סביר באשמתו, הוא יכריע לטובת הסרת החיסיון על פני החשש לפגיעה בעניין ציבורי חשוב. ממילא ברור, כי במקרה כזה, תעמוד המאשימה בפני דילמה בין חשיפת הראיות החסויות, או, ביטול ההליך הפלילי כדי להימנע מחשיפתן של ראיות שגילויין עלול לפגוע באינטרס חיוני למדינה (עניין **חמדאן** בעמ' 828; בש"פ 3671/05 **קהמוז נ' מדינת ישראל**).

ומן הכלל אל הפרט

כאמור, הוצג לפניי, במעמד צד אחד, החומר החסוי במלואו, בלוויית הסברים ובצירוף חומר החקירה שהוגש כולו לתיק בית-המשפט במהלך פרשת התביעה, וזאת על מנת שניתן יהיה לבחון את החיוניות שבחיסוי החומר, את השאלה האם קיים חשש לפגיעה בעניין ציבורי חשוב, כמו גם את השאלה האם יש בחומר כדי לסייע בהגנת הנאשם.

הוצגה הידיעה במלואה, והוצגו דו"חות הפעולה של השוטרים במלואם. כן נמסרה זהות מוסר הידיעה, נסיבות מסירתה, מועד מסירתה והובהר טיבו של הקשר שבין מוסר הידיעה למקבלתה.

לאחר ששמעתי את הסברי התביעה וגורמי המודיעין לגבי טיבו ומהותו של החומר החסוי, השתכנעתי כי חשיפת פרטים כלשהם מתוך החומר החסוי (למעט הפרפרזה שהועברה להגנה במהלך הדיון) עלולה לפגוע בשלומם ובטחונם של המקור, כמו גם בטיב ואיכות הקשר בכלל בין מקורות ומפעיליהם.

כאמור, ההכרעה בעתירה לחשיפת ראיות חסויות תלויה בתוצאות האיזון בין אינטרס הציבור המורה שלא לחשוף את הראיות החסויות ו/או כל פרט שיכול להביא לזיהוי של המקור כדי שלא לפגוע בעניין ציבורי חשוב, מצד אחד, לבין צרכי ההגנה של הנאשם, כפי שעלו מטיעוני הסנגור.

כפי שפורט לעיל, נבחנת חשיבותם וחיוניותם של הפרטים והתכנים החסויים להגנת הנאשם בשאלה מהו קו ההגנה ו/או אלו טענות הגנה העלה הנאשם בחקירתו ו/או בתגובתו לכתב האישום ו/או במהלך פרשת התביעה, לאורן של הראיות הגלויות, ומהן האפשרויות או ההיפותזות שלו ביחס לחפותו (ר' בש"פ 155/08 מאמון אבו טור נ' מדינת ישראל).

כשבוחנת אני את גרסת הנאשם, כפי שנחשפה עד כה מחקירתו במשטרה, תגובתו לכתב האישום, ניהולו את פרשת ההגנה וטיעוני בא-כוחו, לא מצאתי כי יש במידע החסוי כדי לסייע לנאשם בהגנתו, מה גם שבעת הזו קיבל פרפרזה חלקית בנוגע לתוכן הידיעה.

גרסת הנאשם הינה כי אין לו קשר לאירועי ההתפרצות והגניבה, וכי נקלע בתמימות למקום בו נתפס חלק מהרכוש שנגנב באותן ההתפרצויות.

צא ולמד כי דינו של תיק זה להיות מוכרע על בסיס האמון שייתן בית-המשפט בגרסת הנאשם בנוגע להימצאות תמימה במקום תפיסת הרכוש, בניסיונו לסתור את החזקה התכופה העולה בעניינו.

כאן המקום לשוב ולהזכיר כי הנאשם מודה בחקירתו במשטרה כי בימים בהם בוצעו ההתפרצויות, כמו גם בתקופה בת 4 חודשים שקדמה להן שהה בתחומי מדינת ישראל. גם בעניין זה עסקינן בשאלה של אמון שיתן בית-המשפט בגרסתו ולפיה הגם שהיה בארץ במועדים הנדונים לא הגיע לעיר ראשון לציון.

עיון במידע החסוי מעלה ברורות ומפורשות כי אין בו בשום צורה ודרך כדי לסייע להגנת הנאשם.

אין בחשיפת פרטים מתוך המידע, לרבות בנוגע לתאריך קבלתו משום פוטנציאל מזכה, או אפילו פוטנציאל להפחתת עוצמת אשמתו.

שוכנעתי לאור הסברי ב"כ המאשימה וגורמי המודיעין, כי חשיפת פרטים כלשהם, מלבד הפרפרזה החלקית שנמסרה, עלולה לפגוע קשות באינטרסים חיוניים ובעניין ציבורי חשוב, הכל כמפורט בתעודות החיסיון, ומאידך גיסא, הם לא יועילו לנאשם, שטענותיו מונחות לפניי. בשל כך גם לא מצאתי כי יש אפשרות ליתן פרפרזה רחבה יותר מזו שניתנה, באשר זו תנציח את הפגיעה האפשרית בעניין הציבורי ובתכלית החיסיון, ללא כל תועלת נראית לעין לנאשם.

מכל האמור שוכנעתי כי השארת החיסיון על כנו איננה פוגעת בהגנת הנאשם בשום צורה, ואומר זאת אף ביתר נחרצות, אין בחשיפת המידע משום פוטנציאל "מזכה" או, פוטנציאל המפחית אשמה, ואפילו לא פוטנציאל המעורר ספק סביר.

אשר על כן, העתירה נדחית.

המזכירות תמציא החלטתי זו לצדדים.

המעטפה הנושאת את הכותרת "סודי" תשמר בכספת המזכירות הפלילית.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ו, 02 פברואר 2016, בלשכתי
בהעדר הצדדים.